

de olieslager onder hen. „Maar die zien er ook zoo niet uit”.

„Van buiten niet, dat is zeker”, verweerde zich de Blauwe.

„Van binnen ook niet”, lachte de ander hardop, „daar kan ik u wel een briefje voor afgeven”.

De praeses hamerde. „Dus hm....”

Van Essen ging schielijk zitten.

„Dus, dat is dan afgesproken. Blauwe boonen zijn tegen....”

„Maar zijn er ook wel blauwe boonen”, vroeg een derde.

„Zeg, ben jij nooit schutter geweest”, antwoordde er een paar tegelijk.

„Goed dan”, zei de praeses, „er moet een eind aan komen”.

„Houd dan juist de blauwe boonen”, merkte de jonge dekter op in koele logica. „Als je een blauwe boon schiet op de goede plek, is het einde nabij”.

„O zoo, luitenant”, lachten de afgedankte schutters.

„Jullie brengen me van de wijs. We hadden het oorspronkelijk niet over boonen, maar over erwten”, hamerde en kuchte de advocaat. „Grauwe erwten zijn tegen en bruine erwten beteekenen voor”.

De kooplui sloegen weer dubbel, godsterwereld nog toe, bruine erwten!

„Een amendement, mijnheeren en als de dames het goedvinden”, begon van Linge en om de beraadslagingen te resumeeren: „Aldus dan, groene erwten zijn tegen en bruine boonen beteekenen voor”.

„Ik ga er beslist niet mee accoord”.

„Och, oome Ko, hou toch je mond”.

Maar Kopper bleef er bij, hij hield meer van snert, dan van schildpadsoep en daarom wilde hij principieel uitgemaakt zien, dat bruine boonen tegen en groene erwten voor waren”.

Algemeene instemming.

De advocaat bremde en wilde met een tweede punt van de agenda beginnen.

„Zeg Dirk, lever jij de boonen, ik zal de spliterwten meenemen”, besliste Huib.

„Hoe staat de markt”, vroeg Dirk.

„Dat zal moeilijk te onthouden zijn”, vond Mien, „wat is ook weer tegen?”

„Mon Dieu, ja, wie houdt de notulen?” riep mademoiselle.

Algemeene verwondering, wie of de secretaris was.

„Dat komt, omdat jullie me niet laten doorspreken”, zei met een triompheerende kuch de praeses. „We moeten nu een bestuur kiezen”.

„Ho eens wat”, riep Huib. „Hoe staat het met de runnen, of hoe heeten die dingen ook weer, urnen, meen ik”.

„Daar nemen we een kegelbal voor natuurlijk”.

„Dan toch zeker twee”.

„Jij mag ze uithollen, je was altijd sterk in Sinterklaassurprises”, riep er een tegen een forsche schoone.

„Dat moet je liever aan Mien vragen, die heeft les genomen in slöjd”.

Tegelijk waren er een paar van tafel weggesprongen en kwamen met twee ballen terug.

Dirk kwam na, een en al bal.

„Hoeveel ballen draag jij wel. Je bent een atleet”, zei bewonderend de forsche Truus.

Piet de makelaar had zijn bril aangedrukt en lachte geheimzinnig den strakken Doele aan.

Anderen hadden den kegeljongen uit zijn dommel opgeschrikt en rolden en tolden de kegeltjes van hun voetstuk.

De pijpenla dreunde van 't lawaai.

„Allemaal!” schreeuwde de ruwe stem van achteren. „Alle negen”.

„Hoezee”, schreeuwden ze terug.

„Als jullie je fatsoen niet kunt houden”, hamerde de praeses en hij riep wanhopig: „We moeten nog een bestuur kiezen”.

„Wees 't zelf”, royaalde Huib.

„Met algemeene stemmen aangenomen”, zei de notaris.

De praeses verweerde zich bescheiden, maar hij kon geen weerstand bieden.

Hij bremde, „en wie de Secretaris?” vroeg hij.